

Arrest

nr. 125 115 van 29 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen met name de schorsing van de ten uitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 mei 2014 houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2014 om 15u15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 26 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 20 juli 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De verzoeker stelde op 22 augustus 2012 een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

Bij arrest 96.464 van 31 januari 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan de verzoeker.

Op 12 april 2013 deed de verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met H. K. van Belgische nationaliteit.

De verzoeker diende diezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde op 24 september 2013 het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing diende de verzoeker op 28 oktober 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 20 maart 2014 werd het beroep bij arrest nr. 121.136 van de Raad verworpen.

Op 19 mei 2014 trok de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de bijlage 35 in die sedert het arrest van de Raad van 31 januari 2014 het verblijf niet meer tijdelijk dekte.

Op 19 mei 2014 werd door de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Dit is de eerste thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: A. (...)

voornaam: G. (...)

geboortedatum: 27.09.1981

geboorteplaats: Benin

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 : Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14: een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 08/10/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 26.03.2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 31.01.2013.

Betrokkene heeft een aanvraag ingediend op 12.04.2013 tot het bekomen van een verblijfskaart op basis van een familielid van een Burger van de Unie. Op 24.09.2013 werd de aanvraag verworpen met een bijlage 20 en een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.10.2013. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RVV. De RVV nam een beslissing op 20.03.2014. De vraag tot nietigverklaring van de beslissing van 24.09.2013 werd verworpen. Op 19.05.2014 werd de intrekking van bijlage 35 betekend. Betrokkene had trouwens sinds 20.03.2014 geen recht meer op een bijlage 35 en moest dan ook gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 08.10.2013.

Het feit dat betrokkene in België een wettelijke samenwoning heeft afgesloten, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 08/10/2013.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van P(...) W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Leuven

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas

de betrokkene, A(...), G(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

Aan de verzoeker werd diezelfde dag eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

naam: A. (...)

voornaam: G. (...)

geboortedatum: 27.09.1981

geboorteplaats: Benin

nationaliteit: Nigeria

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod..(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: jaar omdat:

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; et aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd door de stad Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Een inreisverbod van drie (3) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08/10/2013 en aangezien betrokkene werd geïnformeerd over het bevel om het grondgebied te verlaten en de wijze waarop men vrijwillig naar het land van herkomst kan terugkeren.

Het feit dat betrokkene in België een wettelijke samenwoning heeft afgesloten, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

Op 21 mei 2014 dient de verzoeker bij faxpost een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de voornoemde beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze vordering wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 124.651 van 23 mei 2014.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Voorwerp van de vordering

De verzoeker vraagt om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wijze van voorlopige maatregelen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde dag tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar, onmiddellijk te bevelen.

De verzoeker stelt op 28 mei 2014 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing te hebben ingesteld tegen de voornoemde beslissingen van 19 mei 2014. De verzoeker voegt echter bij het verzoekschrift geen bewijs toe dat deze vordering op 28 mei 2014 werd ingediend en na verificatie ter griffie blijkt dat de Raad tot op heden, dit is 29 mei 2014 – Hemelvaartsdag en een wettelijke feestdag – het beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in kwestie nog niet heeft ontvangen.

2.2. De voorwaarden voor het bevelen van voorlopige maatregelen

Artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissingen, bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat ingeval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1, van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van voormeld Koninklijk besluit bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

- 1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;*
- 2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;*
- 3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;*
- 4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;*
- 5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.*

(...)”

2.3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

De Raad herhaalt dat artikel 39/85 van de wet van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

[...].”

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat *“er tegen beide beslissingen een schorsings- en annulatieberoep werd ingediend op 28 mei 2014”*. Zoals hierboven uiteengezet, heeft de verzoeker echter bij het verzoekschrift geen enkel begin van bewijs overgemaakt dat dit schorsings- en annulatieberoep daadwerkelijk werd ingediend. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker echter twee verzendingsbewijzen van de Post voor waaruit blijkt dat op 28 mei 2014 twee aangetekende zendingen verstuurd werden aan de Raad voor resp. de eerste en de tweede bestreden beslissing. Na verificatie ter griffie blijkt echter dat de Raad tot op heden, dit is 29 mei 2014 – Hemelvaartsdag – deze aangetekende zendingen nog niet heeft ontvangen.

Ter terechtzitting merkt de advocaat van de verzoeker op dat zij op 28 mei 2014 een elektronisch afschrift van haar verzoekschriften heeft overgemaakt. Zij stelt dat hiervan een ontvangstmelding werd bekomen zodat de zaken bij de Raad gekend zijn. Deze opmerkingen doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de aangetekende zendingen niet door de Raad zijn ontvangen. Aangezien de aangetekende zendingen van 28 mei 2014 fysiek nog niet bij de Raad zijn toegekomen, en zij overigens onmogelijk kunnen zijn toegekomen gelet op het feit dat 29 mei 2014 een wettelijke feestdag is, kan de Raad niet nagaan of in de desbetreffende verzoekschriften ook daadwerkelijk – naast de nietigverklaring – tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd van de thans bestreden beslissingen. Op het bewijs van het Bureau voor juridische bijstand van 28 mei 2014 dat als bijlage aan het onderhavige verzoekschrift gaat, staat alvast enkel vermeld dat het om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat.

Het elektronisch afschrift vervangt in geen geval het originele, bij aangetekende brief toegestuurde verzoekschrift en dit afschrift houdt nog geen bewijs in van gelijkvormigheid met het daadwerkelijk ingediende verzoekschrift. De Raad beschikt dan ook niet over enig concreet gegeven dat de verzoeker op 28 mei 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen heeft gevorderd. Bijgevolg dient de Raad vast te stellen dat de onderhavige vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de eerder gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging onmiddellijk te bevelen, zonder voorwerp en onontvankelijk is.

Wat er ook van zij, ook indien zou worden aangenomen dat de verzoeker op 28 mei 2014 bij aangetekend schrijven verzoekschriften heeft ingediend waarbij zowel de vordering tot schorsing als de nietigverklaring wordt gevorderd van de onderscheiden bestreden beslissingen, dan staat het in ieder geval vast dat een verzoekschrift dat bij aangetekend schrijven wordt verzonden op 28 mei 2014 onmogelijk op 29 mei 2014 kan zijn ontvangen door de Raad aangezien deze dag een wettelijke feestdag is – Hemelvaartsdag – en het algemeen geweten is dat de diensten van de Post dan niet werken. Nog minder kan worden aangenomen dat de beroepen tot schorsing en nietigverklaring reeds zouden zijn ingeschreven op de rol, zoals vereist bij artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet. Ook in deze optiek is de onderhavige vordering dus onontvankelijk, daargelaten de vraag of de verzoeker wel op ontvankelijke wijze bij één enkel verzoekschrift in voorlopige maatregelen de versnelde behandeling kan vorderen van twee onderscheiden vorderingen tot schorsing.

Daarenboven wijst de Raad er op dat de verzoeker reeds op 21 mei 2014 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen heeft ingediend en dat deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 124.651 van 23 mei 2014.

Artikel 39/82, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

De verzoeker heeft *in casu* zijn rechtsmiddel van de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de bestreden beslissingen reeds uitgeput. Hij kan, gelet op het bepaalde in artikel 39/82, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dan ook niet op ontvankelijke wijze opnieuw aan de Raad vragen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te bevelen. Ook om deze reden is de onderhavige vordering onontvankelijk.

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen dan ook terecht de onontvankelijkheid van de huidige vordering op.

De vordering is onontvankelijk.

3. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet:

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

Op heden, 29 mei 2014, om 10u47 ontvangt de Raad onderhavig verzoekschrift. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier en zoals de verzoeker zelf in zijn verzoekschrift aangeeft is de repatriëring van de verzoeker voorzien vandaag, 29 mei 2014, om 17u40. Gelet op de vaststelling dat de verzoeker reeds op 21 mei 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de kwestieuze beslissingen en die vordering door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 124.651 van 23 mei 2014 en gezien de verzoeker tevens behoorde te weten dat de aangetekende zendingen van 28 mei 2014 onmogelijk op een wettelijke feestdag, met name 29 mei 2014, kunnen zijn ontvangen door de Raad zodat hij ook behoorde te weten dat de schorsingszaken heden onmogelijk op de rol kunnen zijn ingeschreven derwijze dat de vordering bij wege van voorlopige maatregelen onontvankelijk is in toepassing van artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat het instellen van de onderhavige vordering kan wijzen op een kennelijk onrechtmatig beroep zodat het past daartoe de partijen de gelegenheid te geven hun standpunt te kennen te geven ter terechtzitting van maandag 16 juni 2014 om 10u00.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De terechtzitting zoals bedoeld bij artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet wordt bepaald op maandag zestien juni om 10u00.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE